

אדתני עד שמחلك התנא חילוק חדש, ואומר: **ואם נתקוונה לכך**, לנדרה הנאה מיבמה — **אפילו נדרה זאת בחיה בעלה**, רק מבקשיין ממןו **שיחלוין לה**, אך אין כופים אותו **שיחלוין לה** —

ליפלוג, יחלק התנא, **וליתני**, וישנה את החילוק הזה, **בדידת**, באotta אשה, ובאותו עניין שהוא מדבר בו, **ויבליך כך**:

במה דבריהם אמרוים שכופים את היבט, שנדרה יבתחו הנאה ממןו בחיה בעלה, לחלוין — באשה שיש לה בנים, שאינה מעלה בדעתה שימושו בניה בחיה בעלה ותיפול ליבום.

אבל באשה שאין לה בנים, ונדרה הנאה מיבמה, שמעלה בדעתה שימוש בעלה ותיפול ליבום, ומתקוננת בנדרה למניע את הייבום — **מבקשיין ממןו לחלוין לה**, אך אין כופין אותו על כך.

אללא, מכך שלא חילק התנא כך, **שמע מינה שלא שנא יש לה בנים**, ולא **שנא אין לה בנים** — כופין אותו לחלוין לה, לפי שאינה מעלה על דעתה בשעת נדרה שתיפול ליבום.

וברב, שאמר זאת.

ומסקיןן: **אכן שמע מינה!**

שהרי בסוף המשנה שניינו, אם נתכוונה לכך, אפילו אם נדרה בחיה בעלה, מבקשים מהיבטם לחלוין, ולא כופים אותו על כך? **ודוחה הגمرا את ראייתו של אבי משנתנו לרוב** —

הבא, במשנתנו, שאמרה כופין ולא אמרה מבקשיין, **במאי עסקיןן** — באשה שיש לה בנים מבעה, דבולי חייא לא מסקה אדעתא, שימושתו בניה בחיה בעלה, ותיפול ליבום כשירות בעלה אחורי מיתת בניה.

ולכן אינה מתכוonta לשאוסות עצמה על יבמה בחיה בעלה למונע בכך את יבומה אם ימות בעלה, ומשום כך כופים את היבט לחלוין לה.

אך מקיימת הגمرا את ראייתו של אבי, ומקשה על הדחיה של הראייה — **לדברין**, שהעמדת את משנתנו דוקא באשה שיש לה בנים, יש לשאל:

אבל אשה שאין לה בנים — מי? —

מבקשיין אותו לחלוין. אבל אין כופים אותו לחלוין לה, בגלל שהיא מעלה בדעתה שיכולה ליפול ליבום, והתקוננה לאסור את היבט עליה כדי שלא תתייבט לו.

ואם כן, תיקשי:

הדרון עליך פרק בית שמאי